

परशुरामावतारमाह जगतः क्षयाय विधिना दैवेनोपभूतं संवर्द्धितं मृत्यवे समर्पितमिति वा ब्राह्मणेभ्यो द्रुह्यतीति तथा अतः उद्भिन्नतः पन्थावेदमार्गो येन
अतएव नरकार्तिलिप्सतीव एवंभूतमवनेः कंटकतुल्यं क्षत्रं असौ महात्मा हरिः उद्धंति उत्पाटयति दीर्घतीक्ष्णधारेण परशुना ॥ २२ ॥ रामावतारमाह
त्रिभिः अस्मदिति अस्माकं ब्रह्मादीनां प्रसादे सुमुखः कलया भरतादिरूपया सह कलामाया तस्या ईशः गुरोर्दशरथस्याज्ञायां तिष्ठन् सीतालक्ष्मणा
भ्यां सहितो वनमाविवेश यस्मिन् विरोधं कृत्वा रावणो नाशं प्राप्नोति ॥ २३ ॥ यस्मै रामाय उदधिर्मार्गं ददौ सपदि शीघ्रम् हरो यथा त्रिपुरं दिधक्षुः तद्वदरि
पुरं लंकां दग्धुमिच्छोः षष्ठीचतुर्थ्यर्थे यद्वा पञ्चमीयम् दिधक्षोः रामात् यद्भयं प्राप्नोते नाङ्गे कं पोयस्येति कथंभूत उदधिः ऊढं प्राप्नोत्यद्भयं तेन अङ्गेषु वेपः

क्षत्रं क्षयाय विधिना दैवेनोपभूतं महात्मा ब्रह्मधुगुद्भिन्नतपथं नरकार्तिलिप्सु ॥ उद्धंत्य साववनि कंटकमुग्रवीर्यस्त्रिः सप्त
कृत्व उरुधारपरश्वधेन ॥ २२ ॥ अस्मत्प्रसादसुमुखः कलया कलेश इक्ष्वाकुवंश अवतीर्य गुरोर्निदेशे ॥ तिष्ठ
न्वनं सदयितानुज आविवेश यस्मिन् विरुद्धा दशकं धर आर्तिमाच्छेत् ॥ २३ ॥ यस्मा अदा दुदधिरूढभयाङ्गवे
पो मार्गं सपद्य रिपुरं हरवदिधक्षोः ॥ दूरे सुहृन्मथितरोष सुशोणदृष्ट्या तातप्यमानमकरो रगनक्रचक्रः ॥ २४ ॥
वक्षस्थलस्पर्शरुग्णमहेंद्रवाह दंतैर्विडंबितककुब्जुष ऊढहासम् ॥ सद्योऽसुभिः सह विनेष्यति दारहर्तुर्विस्फूर्जितै
र्यनुष उच्चरतोऽधिसैन्ये ॥ २५ ॥

कंपोयस्य अत्र हेतुः दूरे वर्तमाना सुहृत् सीता तयानिमित्तभूतयामथितः क्षुभितो रोषः
तेन सुशोणा अत्यरुणा दृष्टिस्तयाऽत्यंतं तप्यमानं मकराणामुरगाणां नक्राणां च चक्रं यस्मिन् ॥ २४ ॥ किंच युद्धे रावणस्य वक्षस्थलस्पर्शेन रुग्णा भग्राये
महेंद्रवाहस्य ऐरावतस्य दंताः तैर्विडंबिताः स्वधवलिभ्राधवलीकृताः तत्तद्विक्षुपतितैः प्रकाशिता इत्यर्थः या एवंभूताः ककुभो दिशः ताः जुषते सेवते
पालयतीति तथा तस्य दारहर्तुरावणस्य अहोमत्समः कोन्योस्तीति महागर्वेण ऊढं प्राप्नोति हासमसुभिः प्राणैः सह सद्यः शीघ्रं विनेष्यति अपनेष्यति कैः
धनुषो विस्फूर्जितैः टंकारघोषैरेव कथंभूतस्य अधिसैन्ये स्वपरसैन्यमध्ये उच्चरतः उत्कर्षेण विचरतः ककुब्जयरूढहासमिति पाठे दंतैरुज्ज्वलिता
नां ककुभां जयेन योरूढहासः संजातगर्वः तं अपनेष्यतीत्यर्थः ॥ २५ ॥